

# Dragostea divină

## Dragostea divină

„Dumnezeu este dragoste" (1 Ioan 4.8)

Lucrurile cele mai adineî sînt cele mai simple: vorbesc de dragostea desăvîrșită a lui Dumnezeu. Cînd ajungem într-adevăr să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Îl cunoaștem ca fiind dragoste. Atunci, știind că totul ne vine de la El, cu toate că sîntem într-un pustiu - în orice loc sau împrejurare ne-am găsi - noi ne explicăm orice lucru prin dragostea Lui.

Nu există decît un singur domeniu în care Dum-nezeu să nu poată să-Și fie de ajuns: este acela al dragostei Lui. Dragostea Lui are nevoie de alte ființe pentru a le face fericite.

Legea spune: „Să iubești" și este o poruncă dreaptă. Dar Evanghelia, Domnul Isus Hristos însuși zice: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea!..."

Nici o făptură, nimic din ce s-ar fi putut vedea vreodată în lume n-ar putea fi ceea ce a fost crucea. Creați una ne face să cunoaștem puterea lui Dum-nezeu, însă ea n-ar fi putut să facă să strălucească dragostea și adevărul Său, cum a făcut crucea. De aceea, crucea rămîne în veci mijlocul minunat și binecuvîntat prin care învățăm ceea ce nu poate fi învățat în nici o altă parte: tot ceea ce este Dum-nezeu!

Există atâtea rele, atîta egoism în inima omului, încît dragostea lui Dumnezeu este pentru el o taină și mai neînțeleasă decît sfințenia Sa. Domnul Isus Hristos nu a fost înțeles de nimeni, pentru că-L arăta pe Dumnezeu.

Duhul Sfînt ne face să simțim dragostea Tatălui. El ne arată nu că sîntem mici, ci cît de mare este Dumnezeu.

Unde poate să cunoască credința, în toate adîncimile sale, păcatul omului și ura sa față de Dumnezeu? - La cruce! Dar în același timp, ea vede în cea mai mare întindere triumful dragostei lui Dumnezeu și al îndurării Sale față de oameni. Sulița soldatului care a străpuns coasta Domnului Isus nu a făcut decît să arate ceea ce vorbea despre dragoste și îndurare.

Este într-adevăr o dureroasă încercare de a ne vedea luată, printr-o lovitură neașteptată, o ființă iubită care este o parte din noi înșine. Cu toate acestea, ce diferență cînd poți să vezi în aceasta dragostea Domnului! Această mîngiere schimbă totul. Dragostea lui Dumnezeu, care a coborît în mijlocul morții, a luminat orice întuneric, prin cele mai prețioase raze ale sale; și aceste întunecimi nu servesc decît să dovedească cît de prețios este să ai o astfel de lumină.

Trebuie ca Domnul Hristos să fie totul pentru noi; altfel, vom fi repede descurajați. Dacă Domnul Isus Hristos nu este singurul scop al vieții noastre și dacă dragostea Tatălui nu este aerul pe care-l respirăm pentru viața sufletelor noastre, nu sîntem pe calea cea bună.

„Domnul disciplinează pe cel pe care-l iubește" (Evrei 12.6). Cuvîntul trage două concluzii din acest adevăr: 1) Disciplina n-ar avea niciodată loc fără cauză; 2) Ea n-ar avea niciodată loc, fără dragostea din partea lui Dumnezeu. Pentru aceasta nu trebuie s-o disprețuim, căci există o cauză în mine pentru care Dumnezeul sfințeniei și al dragostei trebuie s-o practice; mai mult, nu trebuie să pierd curajul, pentru că dragostea Lui este cea care mă lovește. Tatăl disciplinează pe fiul pe care-l iubește.

„Dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință" (Efeseni 3.19)

Domnul, pe care am învățat să-L cunosc și să-L prețuiesc ca pe Cel care Și-a dat viața pentru mine, este același Domn cu care am a face în toate zilele vieții mele; și toate căile Sale cu privire la mine sînt bazate pe aceleași principii de har ca și mîntuirea mea. Cît de prețios și de încurajator este să știu că, în această clipă chiar, Domnul Isus Hristos încearcă față de mine aceeași dragoste pe care o arăta murind pe cruce pentru mine.

Moartea Sa a deschis stăvilarele, astfel ca valurile dragostei divine să se poată revărsa în întregime asupra sărmanilor păcătoși.

„Moartea Domnului" (1 Corinteni 11.26)! Este cu neputință să găsești două cuvinte care, alăturate unul altuia, să dea un gînd așa de însemnat ca acesta! Cîte lucruri sînt cuprinse în faptul că Cel care Se numește Domnul A MURIT!

Ce odihnă pentru un sărman suflet, cînd înțelege!